

til Kommittenten, i Almindelighed være beføjet til at gaa ud fra, at Retten til i Forhold til ham at raade over Fordringen, ved at likvidere den ved en eventuel Opgørelse med ham, tilkommer Kommissionæren. Muligheden for Misbrug ved Opkøb af Fordringer paa en usolid Person for at skaffe sig Adgang til Modregning er ikke ejendommelig for det foreliggende Tilfælde og begrænses ved Bestemmelserne i Konkurslovens § 15. Da tilmed de fra dansk Side fremsatte Betæneligheder ikke vandt nogen Tilslutning fra norsk eller svensk Side, mente man at burde lade dem falde. Skulde det Tilfælde forekomme, at Tredjemand ved, at Kommissionæren kun er beføjet til at gøre Fordringen gældende i den Forstand, at han kan inddrive den, men at han ikke har nogen Ret til at raade over de indbetalte Penge, vil det af Begrundelsen for Reglen følge, at Fordringer, som Tredjemand under saadan Viden har erhvervet paa Kommissionæren, ikke kunne benyttes af ham til Modregning.

Bestemmelsen i § 64, 2det Punktum svarer ganske til § 63.

Bestemmelsen i § 64, 2det Stykke om, at Tredjemand, naar Fordringen paa Betaling gøres gældende af Kommittenten, kan bringe i Modregning, ikke blot Krav paa Kommittenten, men ogsaa Krav paa Kommissionæren, som Tredjemand har erhvervet paa et Tidspunkt, da han hverken vidste eller burde vide, at det var Kommittenten, som havde Retten til at gøre Fordringen gældende imod ham, stemmer med Retspraksis og med den gældende Rets Regel, at Skyldnerens Adgang til Modregning ikke fortabes ved Fordringens Transport.

3dje Kapitel.

Om Handelsagentur.

§§ 65—84.

Straks ved Begyndelsen af Kommissionens Forhandlinger fremkom der fra

Forelagte Lovforslag m. m.

handelskyndig Side Ønske om, at der i Udkastet skulde gives Regler om Handelsagentur af tilsvarende Omfang som de for Kommissionsforholdet paatænkte, og ikke alene, som særlig fremhævet i de Delegeredes ovenfor Side 3—4 omtalte Indstilling, om Afslutning af Aftaler gennem Pladsagenter. Der henvistes i saa Henseende til de i den tyske Handelslovbog §§ 84—92 givne Regler om Handelsagenter d. v. s. selvstændige Forretningsdrivende, hvis Virksomhed bestaar deri, at de paatage sig det Hverv at virke som Mellemmænd ved Afslutning af Retshandler, navnlig ved at optage Ordre til Hvervgiveren (Agenturgiveren) eller ved selv at indgaa Aftaler for Agenturgiverens Regning i dennes Navn. Kommissionen har fundet dette Ønske meget naturligt. Ganske vist staar Agenturforholdet ikke med det Krav paa en Lovordning, som for Kommissionsforholdets Vedkommende af fødes af de mange omtvistede Spørgsmaal, som Kommissionærens Optræden i eget Navn fremkalder. Men paa den anden Side har Handelsagenturet, som allerede i de indledende Bemærkninger til andet Kapitel bemærket, i vidt Omfang fortrængt Kommissionsforholdet og spiller i Nutiden en langt mere betydningsfuld Rolle end denne; forsaavidt har det i endnu højere Grad end Kommissionsforholdet Krav paa Lovordning. En saadan er det, som foreslaas i Udkastets tredje Kapitel (§§ 65—84). Det følger af det bemærkede, at disse Bestemmelser langt fra omfatte alle Forhold, der i daglig Tale betegnes som Agentur. Som Agenter betegne sig almindeligt ogsaa de, der ifølge et Tjenesteforhold til en anden optage Ordre til ham eller afslutte Aftale for ham i hans Navn. Disse falde ind under Bestemmelserne i Udkastets fjerde Kapitel, ikke under tredje Kapitel, som kun omfatter dem, der ved deres Medhjælp til Aftalers Indgaaelse optræde som selvstændige Forretningsdrivende. At forøvrigt ogsaa Kommissionærer undertiden betegne sig som Agenter, er tidligere omtalt. Naturligvis er det ved Retsforholdenes Bedømmelse ganske uden Betydning, hvorledes den paagældende benævner sig.